

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

„Atiduokite tad, kas ciesoriaus, ciesoriui, o kas Dievo – Dievui“

(Mt 22-15-21)

Nuo tada, kai Adomas ir Ieva buvo išvaryti iš Rojaus sodo, kai jie „varguose“ ir „savo veido prakaitė“ buvo priversti maitintis „per visas savo gyvenimo dienas“ (plg. Pr 3,17), kai jiems gimė sūnūs Kainas ir Abelis, kurių vienas vertėsi žemdirbyste, o kitas buvo avių piemuo (plg. Pr 4,2), žemėje gimė socialinė nelygybė. Dėl šios nelygybės nuolat kyla nesantai-ka, kurią sukelia pavydas, noras pirmauti, valdyti. Taip Kainas iš pavydo užmušė Abelį, Viešpačiui maloniai pažvelgus į „Abelį ir jo dovanas“, nes į jį „ir į jo dovanas nepažvelgė“ (Pr 4,4-5). Socialinė nelygybė vis labiau ryškėjo didėjant žmonių poreikiams, plečiantis žemdirbystei, atsiradus mainams, augant pramonei.

Kristaus laikais klestėjo žmonių išnaudojimas, žydai kentėjo romėnų priespau-
da, tarp jų nuolat kildavo konfliktai. Atrodė, kad žydai kreipėsi į Jėzų patarimo: „Valia mokėti ciesoriui mokesčius ar ne?“ (Mt 22,17). Iš Evangelijos žinome, jog šis klausimas buvo pateiktas, norint Jėzų „sugauti kalboje“ (Mt 22,15). Susivieniję fariziejai ir Erodo šalininkai sutarė pražudyti Jėzų, nes Jame matė konkurentą, o atvirai ir viešai bijojo, ką nors daryti, nes minios sekė Jėzų, laikė Jį Mesijumi. Planas „sugauti Jėzų kalboje“ buvo tobulai parengtas. Pirmiausia atsiųstieji fariziejų mokiniai pasakė komplimentą, tarp kitko gražiausią visoje Evangelijoje: „Mokytajau, mes žinome, kad esi tiesiakalbis, moka! tikro Dievo kelio ir niekam nepataikauji“ (Mt 22,16). Ir klausimas buvo suformuluotas apeliuojant į sąžinę: „Kokia Dievo valia: mokėti ciesoriui mokesčius ar ne?“ Taigi sąmokslas prieš Kristų buvo rafinuotai suregztas. Kad ir kaip Jis beatsakytų, žydų vadai turės gerą progą Jį sunaikinti: jei Jėzus atvirai pasisakys prieš romėnus, sakydamas, jog neprivaloma jiems mokėti mokesčių, Jis bus iškūstas kaip kurstytojas, o jei Jėzus pasisakys teigiamai, praras minios pasitikėjimą ir tada galima bus Jį laisvai suimti. Tačiau Jėzus pramatė klau-
tą ir parodė dievišką išmintį sakydamas: „Kam spendžiote man pinkles, veidmainiai? Parodykite man mokesčių pinigą!“ (Mt 22,18-19). Paėmęs denarą susirinkusiųjų paklausė: „Kieno čia paveikslas ir įrašas?“ (Mt 22,20). Fariziejų mokiniai ir Erodo šalininkai buvo priversti atsakyti: „Ciesoriaus“ (Mt 22,21), nes ant denaro buvo pavaizduotas Romos imperatoriaus Tiberijaus ir jo motinos atvaizdas, o įrašas buvo toks: „Imperatorius Tiberijus, garbingasis Dieviškojo Augusto sūnus“.

Taip Jėzus priminė galiojančias to meto taisykles, kad valdovo valdžia siekė ten, kur teisėtai galiojo jo pinigai. Todėl visi turėjo paklusti esamai valdžiai, vykdyti jos nurodymus ir mokėti jai priklausančius mokesčius. Apie paklusnumą valdžiai rašo ir apaštalas Paulius: „Kiekvienas žmogus tebūna klusnus aukštesnėms valdžioms, nes nėra valdžios, kuri nebūtų iš Dievo, ir visokios veikiančios valdžios yra Dievo nustatytos. Kas priešinasi valdžiai, priešinasi Dievo sutvarkymui“ (Rom 13,1-2). Tai pamoka ir mums, kurie nuolat kritikuojame, prieštaraujame, rodome nepasitenkinimą savo pačių išrinktajai valdžiai ir jos daromiems sprendimams.

Jėzus, sakydamas: „Kas ciesoriaus, atiduokite ciesoriui“, nurodo, kad žmogus, kaip žemiškoji būtybė, turi paklusti žemiškiems įstatymams. Kiekvienas pajėgus, sveikas žmogus privalo dirbti, mokėti mokesčius, kad vyriausybė, disponuodama bendromis lėšomis, galėtų vykdyti valstybės funkciją remti vargšus bei neigaliuosius gyventojus. Civilinė valdžia skirta tam, kad kurtų bendrąjį gerį, tarnautų visų gerovei taip, kaip mokė Jėzus: „Jei kas iš jūsų nori būti didesnis, tebūnie jūsų tarnas<...>. Žmogaus Sūnus irgi atėjo, ne kad jam tarnautų, bet pats tarnauti“ (Mt 20, 26.28). Deja, visais laikais, kaip ir šiandien, valdžia tetrokšta turto, galios ir garbės. Kiekvieno širdyje tūno savanaudiškumo, egoizmo, puikybės nuodėmės, ir dažnas, pajutęs valdžios skonį, leidžia šioms ydoms išsiskleisti ir, užuot pareigos tarnauti žmonėms bei kurti gerį, pasiduoda viešpatavimo jausmui, kuris kursto blogį. Blogis pavergia ne tik valdančiuosius, bet ir valdomuosius, ir kyla pyktis, nesantaika, vaidai.

Antroji Jėzaus sakinio dalis – atiduoti, „kas Dievo – Dievui“, nurodo į tai, jog „Dievas sutvėrė žmogų pagal savo paveikslą“ (Pr 1,27), todėl žmogus yra Dievo atvaizdas ir priklauso Dievui, tad turi ir Jam mokėti mokesčių. Mokėti Dievui mokesčių, vadinasi, Jam atiduoti save, vykdyti Jo įsakymus, kuriuos Jėzus apjungė į vieną: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela, visomis jėgomis ir visu protu, o savo artimą, kaip save patį“ (Lk 10,27). Jėzus, tapdamas žmogumi, mokė, kaip tapti tuo, kurio atvaizdas įrėžtas kiekvieno širdyje. Jis savo žmogiškumu, nuolankumu, tarnavimu kiekvienam, net labiausiai pažemintam, visuomenės „nurašytam“, parodo, ką reiškia duoti Dievui, kas Dievo. Kiekvienas, kuris mano

esąs idealus žmogus, turintis teisę daryti ką nori, iš tikrųjų yra sugadintas žmogus, nuodėmės vergas. Kiekvienas, kuris gyvena, kaip moko Kristus, yra laisvas žmogus, sugebantis mylėti, aukotis ir tarnauti šiame iššūkių pilname pasaulyje. Jis sugeba pasirinkti – paklusti ar nepaklusti esamai valdžiai pagal tai, ar ji žmogui tar nauja, ar ne.

Nuoširdžia malda prašykime mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, kad mes patys ir visi, nuo kurių priklauso visuotinis geris, atsidūrę pasirinkimo kryžkelėje tarp gėrio ir blogio, turėtume jėgų visada pasirinkti didžiausią Dievo dovaną – meilę, nes tik ji gali sugrąžinti kiekvieną į pirmąją Dievo paveikslą, pagal kurį esame sukurti.

Vilūnė Bučinskienė

Moterys tvarko kapus

Pagyvenusios moterys tvarko kapus,
Vėl ravi išdygusią žolę,
Prisiminimais barsto takus,
Lyg ruošūt sau kelią namolio.

Atkapius glosto raukšlėta ranka,
Ašarą braukia ne viena,
Paliktos vienos vargelių gyvent,
Metus savo stumti nemielus.

Pavargusios moterys tvarko kapus,
Su išėjusiom sielom bendrauja,
Kam paliko vienas, kad pamiršo kitas,
Ne viena tylumoje priekaištauja.

Sugijusios širdys randais netekčių
Atsako niekaip neranda –
Kodėl gi mes juos, savo mylimus vyrus,
Anksčiau nei save prarandam.

Pakinkusios savo ligotus metus,
Traukia gyvenimo ienas,
Vienišos moterys tvarko kapus
Tam, kad būtų ne vienos.

Dievo Gailestingumo metai

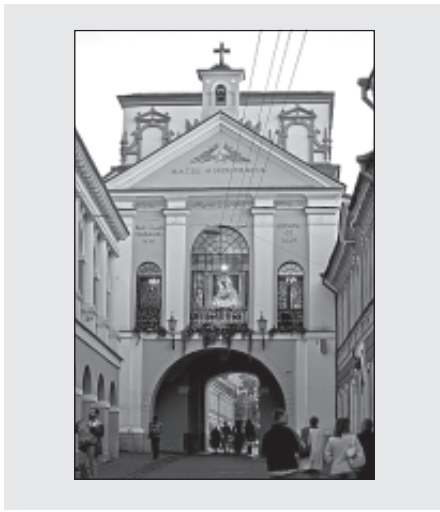
Adelija

Gailestingumas ir Nekaltai Pradėtoji

Marija – Dievo kūrinijos šedevras, visų kūrinijų viršūnė ir vainikas. Ji – puikiausias gailestingumo kūrinys. Dar prieš jai pagimdant Gailestingumą, jos pačios buvo pasigailėta. Lurde ji pasakys: „Esu Nekaltai Pradėta“. Taip ji pradėta išskirtinai todėl, kad tapytų Dievo Motina.

Gailestingumo Motina pirmiausiai pati pradėdama iš Jo. Ne dėl savo nuopelnų, pastangų, darbų ar veiksmų, o vien Dievo malone. Ji neįkliūna į nuodėmės žabangas, nes Viešpats tiesiog patraukė šiuos spąstus jai iš kelio. Viešpats patraukė iš jos kelio akmenį, ant kurio visi sukumpame. Mūsų suteptame pasaulyje sužimba dieviško spindesio atšvaitas, dumbliujoje klampynėje sužeri deimantas, spinduliuojantis tyrą Dievo šviesą.

Nekaltai Pradėtoji nėra kitos giminės nei vi-

si nusidėjėliai, užsisklendusi dramblio kaulo bokšte, atsiribojusi nuo eilinių mirtingųjų. Per Mariją Dievas įžengia į istoriją ir visiškai įeina į žmonijos maišatį. Jis yra su žmonija, kad ją išgelbėtų, o Jo gailestingoji meilė padaro mus Jo vaikais ir Jo dieviškojo gyvenimo dalininkais.

Mergelė Marija, atidavusi savo išmintį, širdį ir kūną išskirtinei žmonių labai sumanyto Dievo plano tarnystei, paliudija, kad dieviškieji pažadai ne tik neišnyksta, bet ir negali būti sunaikinti.

Dievas pasirinko ją, ir ji tapo, kaip tvirtina Origenas, plunksna, kuria Dievas parašė lemtingąjį dieviško grožio žmonijos istorijos puslapį. Ji ir šiandien skatina meilę, troškimą sekti, prašyti pagalbos ir globos.

Gailestingumo Motinos atleidai Vilniuje

Iš daugelio Vilniuje minimų Švč. M. Marijos švenčių išskilmingumu išsiskiria Gailestingumo Motinos iškilmė – lapkričio 16 d. – ir tuo laiku aštuonias dienas švenčiami Aušros Vartų atleidai. Tai svarbiausi Vilniaus arkivyskupijos atleidai. Jų metu, nepaisant dažnai darganoto šiuo metų laiku oro, gatvė prieš koplyčią kūpa žmonėmis, sulaukiama gausaus piligrimų būrio iš Latvijos, Lenkijos ir kitų aplinkinių kraštų.

MALDA AUŠROS VARTŲ MARIJAI

O mano Motina, Švenčiausioji Mergelė Marija, aš visiškai atsiduoodu Tavo malonei ir neapsakomam Gailestingumui šiandien ir visados, o labiausiai mirties valandoje. Tau pavedu savo sielą ir kūną, visą viltį ir džiaugsmą, visas savo kančias ir nelaimes! Gyvenimą ir jo pabaigą į šventąsias Tavo rankas atiduodu, kad per Tavo nuopelnus visi mano darbai ir veiksmaibūtų sutvarkyti ir sutaikyti pagal Tavo šventą norą ir mieliausiojo Tavo Sūnaus valią! Amen.

(Katalikai.lt)

Arkivyskupas metropolitas Sigitas TAMKEVIČIUS

(2011 m. spalio 1 d. Kauno arkikatedroje bazilikoje pasakyta homilija)

Daina apie vynuogyną

Pranašas Izaijas sako: „Aš padainuosiu savo mylimojo bičiulio dainą apie jo vynuogyną“ (plg. Iz 5, 1–7). Ir pasakoja, kaip darbštus žmogus rūpinosi savo vynuogynu: aptvėrė lauką, išrūko akmenis, išpurenė dirvą, pasodino gerus vynuogmedžius ir tikėjosi, kad vynuogynas tiesks saldžių kekių. Deja, vynuogynas davė tik rūgštuoges. Nusivylęs šeimininkas nutarė nugriauti tvorą ir lauką paversti dykviete.

Šį palyginimą pranašas taikė Dievo išrinktajai tautai, dažnai nepaisusiai Dievo valios ir gyvenusiai pagal savo įgeidžius. Dievas „laukė teisingumo, ir štai kraujo liejimas! Jis laukė teismo, ir štai (beteisio) klyksmas!“

Dievo žodis yra skirtas ne tam, kad prisimintume senus istorinius įvykius, bet kad jis prakalbėtų mūsų dabartį. Tad kas gi yra tas Dievo mums padovanotas vynuogynas? Tai mūsų šeima, tauta ir Bažnyčios bendruomenė.

Šeima yra pats brangiausias ir artimiausias Dievo mums padovanotas vynuogynas. Joje mes augame, bręstame, mokomės pažinti pasaulį, mylėti ir daryti gera. Tačiau šeima būna tuo gražiu vynuogynu tik tuomet, kai tėvai yra aiškiai įsipareigoję vienas kitam ir savo vaikams – myli juos ir jais rūpinasi. Jeigu šio įsipareigojimo trūksta, tuomet šeimos vynuogynas virsta dykviete.

Bažnyčia visais amžiais labai nuosekliai gyne ir tebegina atsakingai kuriamą šeimą. Prieš

dvidešimt metų labai džiaugėmės, kai Lietuvos Konstitucijos kūrėjai įvardijo šeimą kaip valstybės ir visuomenės pagrindą ir pabrėžė, kad santuoka yra sudaroma tarp vyro ir moters. Prieš dvidešimt metų niekam nekilo net mintis, kad santuoką galima atskirti nuo šeimos. Už šitokį šeimos supratimą per referendumą balsavo beveik visi Lietuvos žmonės. Niekuomet jie nebūtų balsavę už tokią Konstituciją, kuri silpnintų ar griautų šeimos instituciją.

Pučiant naujiems vėjams, Konstitucinis Teismas išaiškino, kad norint sukurti šeimą santuoka nebūtina. Šeimai sukurti užtenka jos narių tarpusavio supratimo, emocinio prierašumo, pagalbos bei laisvo apsisprendimo prisiimti tam tikras teises ir pareigas. Ką tai reiškia? Iki šiolei žinome, kas yra šeima ir kaip ji sukuriama, o po šio išaiškinimo daug kas liks pasimetę ir manys, kad jei yra emocijos – yra šeima, jei nėra emocijų – nėra šeimos. Taip yra išgriaunamos šeimos vynuogyno sienos ir leidžiama, kad jis pavirstų dykviete.

Jei santuokinis įsipareigojimas yra toks nereikšmingas ir jį galima pakeisti emocijomis bei laisvu įsipareigojimu prisiimti tam tikras pareigas, tuomet kodėl Prezidentui, teisėjams ir Seimo nariams neužtenka emocijų ar laisvo įsipareigojimo sąžiningai atlikti pareigas, bet reikia dar ir prisiekti? Kodėl tos priesaikos sulaužymas yra smerkiamas ir net griežčiausiai bau-

Siūlome perskaityti

Grįžti prie dorybių

Leidykla: Katalikų pasaulio leidiniai

Autorius: Peter Kreeft

Vertėjas: Ieva Venskevičiūtė

Leidimo metai: 2011

Apimtis – 188 p.

Doros tradicijos išmintis šiandienai

Filosofijos profesorius Piteris Kryftas (Pe-

ter Kreeft) knygoje

mums primena vi-

siems žinomą, bet

šiandien primirštą

išmintį: tradicinės

dorybės, pateiktos

Palaiminimuose,

yra raktas į ateitį

liepto galą priėjusiai

civilizacijai.

Kad būtum dor-

as krikščionis,

kaip rašo Piteris

Kryftas, nereikia at-

sisakyti malonumo,

patogumo ar laimės.

Jis primena, kad žodis dora reiškia „žmogaus

stiprybę“.

Kaip skirti, kada esame romūs, o kada bai-

lūs? Kada mūsų pyktis teisingas, o kada nuodė-

mingas? Koks skirtumas tarp buvimo doram ir

tiesiog etiškam? Grįžti prie dorybių atsako į

šiuos ir daugybę kitų klausimų, šiandien kylan-

čių krikščionims. P. Kryftas ne tik pateikia Šven-

tojo Rašto ir teologinę išmintį, patariantį, kaip

gyventi šventą gyvenimą, bet ir krikščioniškas

dorybes priešina kitoms etinėms sistemoms. Jis

lydi sveiką protą į šventėjimą išmaniai, pagaviai

ir pasiekia viršūnę, demaskuodamas „vertybių

aiškinimą“ ir atskleisdamas vilties (pamirštos

dorybės) reikšmę.

Knyga galite įsigyti: Šv. Kazimiero kny-

gynė, Vilniaus g.3, Kaunas

dirbantys tautiečiai būtų laimingi. Tačiau galima prarasti atsakomybę ir rūpintis tik savimi, leidžiant šiam vynuogynui pavirsti dykvieta. Ar vienas šitaip pasielgia?

Bažnyčios bendruomenė taip pat yra didelė Dievo dovana kiekvienam sąmoningam krikščioniui. Mūsų laikais įkyriai peršama mintis, kad Bažnyčia yra nereikalinga, nes ji trukdo žmogui jaustis laimingam. Tai netiesa. Bažnyčia nėra kliūtis žmogaus laimei, atvirkščiai, ji padeda

įprasminti savo gyvenimą ir drauge su bendruomene siekti tikslo, apie kurį kalba apaštalas Paulius: „Jeigu esate su Kristumi prikelti, siekite to, kas aukštybėse, kur Kristus sėdi Dievo dešinėje“ (Kol 3, 1).

Jeigu Bažnyčia būtų nereikšminga, Kristus jos nebūtų įkūręs. Šiandien, kaip niekad, yra didelis pavojus užsisklęsti individualizme ir pasiklysti savo susikurtose idėjose. Be Bažnyčios bendruomenės labai rizikuotume nepasiekti sa-

vo galutinio tikslo.

Dievo žodis kviečia mus būti atsakingus ir nešti gerus vaisius: „Aš jau išsirinkau, kad eitumėte, duotumėte vaisių ir jūsų vaisiai išliktų“ (Jn 15, 16). Maldoje palinkėjime vieni kitiems, kad tai, ką Dievas mums yra padovanojęs kaip gražų vynuogyną – šeimą, Tėvynę ir Bažnyčią, mylėtume, puoselėtume ir susilauktume pačių gražiausių vaisių.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Ses. Ramutė Budvytytė, Šeimų sielovados vadovė

Jaunų šeimų susitikimas

Spalio 2 d., sekmadienį, Kauno Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje 12.30 val. šv. Mišias aukojo klebonas mons. Vytautas Grigaravičius už parapijos šeimoms. Visi drauge meldėmės, kad sužadėtiniai ir sutuoktiniai augtų tarpusavio bendrystėje ir kad tėveliai savo žodžiu bei darbu liudytų tikėjimą, gerumą savo vaikams.

Homilijoje klebonas paaiškino sutuoktiniams apie jų tarpusavio meilės, pasiaukojimo bei ištikimybės svarbą šeimos gyvenime. Šv. Mišių pabaigoje parapijos kunigai suteikė Viešpaties palaiminimą asmeniškai kiekvienai šeimai.

Po šv. Mišių į pirmąjį jaunų šeimų susitikimą dauguma tėvelių atėjo su savo mažais vaikais, o viena sutuoktinių pora atsivežė vežimėlyje savo dviejų mėnesių kūdikį. Klebonas pasidžiaugė susirinkusių sutuoktinių grupele ir palinkėjo jiems dalytis savo patirtimi bei drauge atrasti vis gilesnį ryšį su Dievu ir vienas kitu.

Monsinjoras supažindino sutuoktinius su parapijos šeimų sielovados vadove ses. Ramute Budvytyte, kuri rūpinasi parapijos šeimų pastoracija ir padės jiems aktyviau įsijungti mūsų parapijos gyvenimą. Ses. Ramutė pakvietė sutuoktinius pamąstyti apie tarpusavio bendrystės svarbą šeimoje, kurioje kiekvienas narys yra sujungtas vienas su kitu ne tik fiziniu būvimu drauge, bet ir kiekvienas mokosi šeimoje bendrauti visais aspektais – socialiniu, psichologiniu, emociniu ir dvasiniu. Juk pilnutiniam asmens gerovės subrendimui ir jo dvasiniam augimui svarbu išlaikyti harmoniją bei saugoti ramybę šeimoje, kad vaikai visada jaustųsi saugūs, suprasti ir mylimi.

Vėliau sutuoktiniai buvo pakviesti prisiminti kokią nors savo gyvenimo situaciją, kada jie yra pajutę „kažką daugiau“ negu materialusis pasaulis, „kažką daugiau“, negu jų žmogiškos jėgos galėję jiems padėti.

Sutuoktiniai noriai pasidalijo savo patirtimi ir pastebėjimais, kaip jie atpažino Dievo veikimą gyvenime. Šiuo pasidaliimu jie praturtino vienas kitą ir patys praturtėjo Dievo malone bei drauge sustiprėjo tikėjime.

Ses. Ramutė paaiškino sutuoktinių tarpusavio dvasinio ryšio svarbą. Dvasinė bendrystė permelkia visas kitas bendravimo formas, vis giliau sujungdama tarpusavyje ne tik pačius sutuoktinius, bet ir jų vaikus. Pats Dievas skatina mus bendrystei, ir Dievo Dvasia veikia mumyse suartindama mus vieną su kitu. Gaila, kad šiuolaikinis reklaminis amžius iškrepia mūsų tarpusavio bendrystės supratimą ir suardo vidinę asmens harmoniją bei darną. Tikroji vidinė ramybė kyla iš Dievo Dvasios, ir tik Dievas pripildo kiekvieno širdį sutarimu, atlaidumu, padaršiniu, tikėjimu, gerumu ir pagalba vienas kitam.

Į susitikimą atėję kun. Nerijus Šmeirskas ir diakonas Giedrius Maskolai-

tis pasidalijo savo šeimos patirtimi. Sutoktiniai jautėsi padaršinti kun. Nerijaus palinkėjimo, kad jie stengtųsi pamatyti savo žmonos ar savo vyro gerąsias savybes bei talentus ir vis dažniau jais pasidžiaugtų.

Kviečiame ir kitas jaunas šeimoms prisijungti prie mūsų būrio, maloniai laukdami JŪSŲ VISŪ!

Rima Lipšienė

Projekto „Dialogas - Žodis ir spalva“ atidarymas

Spalio 2-ąją vėl pakvietė projektas „Dialogas - Žodis ir spalva“. Prieš renginį klebonas mons. Vytautas Grigaravičius padėkojo projekto organizatoriams – Kauno valstybinio akademinio dramos teatro direktoriui Egidijui Stancikui ir dailininkui Vytautui Lagunavičiui bei projekto rėmėjai – Krašto apsaugos ministrui Rasai Juknevičienei. Klebonas pasidžiaugė, kad konferencijų salėje gausus būrys susirinkusiųjų ir palinkėjo dvasinės atgaivos.

Renginyje dalyvavusi režisierė aktorė poetė Neris Karpuškaitė skaitė savo kūrybą, kurioje tiek daug gyvenimo spalvų ir atspalvių, potyrių

ir pažinimo džiaugsmo. Ir visa išgyventa iki širdies gelmių pačios kūrėjos, todėl kiekviena jos mintis giliai palietė susirinkusiųjų širdis. Beje, Neris Karpuškaitė sakė, kad jai gera daklyvauti šiame projekte, gera skaityti čia susirinkusiems. Argi ne didžiausia palaima, kai gimsta ryšys tarp kūrėjo ir žiūrovo?

Du dailininkai pakvietė į parodą: Aistė Juškevičiūtė – į tapybos darbų, Evaldas Mikalauskas – į grafikos. Abu dailininkai yra surengę po keletą personalinių parodų ir dalyvavę keliose dešimtyse grupinių parodų ne tik Lietuvoje, bet ir Europos šalyse.

Rima Lipšienė

Sekmadienio popietėje - Pasaulio stebuklai

Kas yra tie septyni pasaulio stebuklai? Teigiama, kad jų yra dar daugiau. Spalio 9-osios valandoje susirinkusiems konferencijų salėje klebonas monsinjoras Vytautas Grigaravičius pateikė keletą pamąstymų apie pasaulio stebuklus. Argi ne

stebuklas mums kiekviena diena, sutinkami geri žmonės, patiriami džiaugsmai?

Tačiau mes dažnai nepastebime, pripratę reikalauti, gauti, dažnai ir "ačiū" pamirštame tarti. Klebonas pateikė vienos apklausos duomenis, kai buvo įvar-

dyti ne visiems gerai žinomi pasaulio stebuklai, bet mūsų kasdieniniai pojūčiai: matyti, girdėti, liesti, ragauti, jausti, juoktis, mylėti. Išties, ar tai ne stebuklas, ar tai ne Dievo dovana, kiek daug žmogui duota patirti? Tik kai to netenkama, galbūt suvokiama jų vertė. Apie tai ir kvietė klebonas giliau pamąstyti, džiaugtis bei branginti mums kasdien teikiamus stebuklus.

Argi neįvyko stebuklas, kai salėje valandą koncertavo Kauno rajono Sargėnų bendruomenės liaudiškos muzikos kapela „Šilas“, vadovaujama Rimanto Vaičekonio? Tikrai įvyko: muzikantai ir dainininkai dovanuoja pačias gražiausias mūsų tautos dainas, kurios maloniai glostė širdį, sukėlė gražiausius prisiminimus. Žiūrovai neliko abejingi, lingavo, niūnavo ir pritarė. Juk mūsų tautos dainos niekad nepabosta, jos – auksinė skrynčia, tad ar galima pamiršti? Žiūrovai plojo, dėkojo, o svarbiausia švietė visų veidai – ir atlikėjų, ir žiūrovų.

Ses. I. Romaškaitė, parapijos katechetė

Škaplieriaus draugijos šventė parapijoje

Spalio 2 d., sekmadienį, 12.30 val., į šv. Mišias paminklinėje Prisikėlimo bažnyčioje rinkosi jaunos ir jau daugelį metų kartu gyvenančios šeimos su vaikais, anūkais. Po Eucharistijos šventimo, kuriai vadovavo parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius, šeimoms buvo suteiktas palaiminimas.

Į šią šeimų šventę gražiai išsipynė ir praėjusiais metais Pirmąją šv. Komuniją priėmę vaikai kartu su tėveliais. Pasibaigus šv. Mišioms jie buvo priimti į Švč. Mergelės Marijos Rožinio ir škaplieriaus draugijas. Šiai progai neatsitiktinai parinktas pirmasis spalio mėnesio sekmadienis. Spalio mėnuo yra skiriamas Švč. M. Marijos Rožiniui. Rožinis – tai išmąstymas į Viešpaties Jėzaus Kristaus ir Jo Motinos gyvenimo, džiaugsmų, skausmų, garbės slėpinius, kurie yra ir kiekvieno žmogaus gyvenimo slėpiniai.

Po šv. Mišių vaikai kartu su parapijos vaikų būrelio „Jėzaus bičiuliai“ nariais kalbėjo Rožinio maldą. Po to būrelio vaikai supažindino su savo veikla parapijoje ir jauniems draugams pasiūlė įsijungti į „Jėzus bičiulių“ gretas. „Jėzaus bičiuliai“ gieda kiekvieną sekmadienį vaikų šv. Mi-

šiose, kartu meldžiasi, dalyvauja rekolekcijose bei vasaros stovyklose, organizuoja šventes parapijoje, keliauja.

Vaikai, priėmę Pirmąją Komuniją, norintys prasmingai praleisti savo laisvalaikį mielai kviečiami įsijungti į šį būrelį.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiu „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai:

Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Rima Lipšienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis